

Tako blizu svetlega cilja... z roko bi ga zagrabil... O, pa to... to... Ali... ali naj vse življenje trpim radi nepremišljenega trenutka...?

Hladnega računarja ne omečim. Vse zaman. Ves leden, skoraj sovražen je njegov pogled. Da ne boš moja, Nada? Nada...

O... o... o...

Divjam po polju. Kje ste, škrjančki? O, saj se vam ne čudim? Kako bi peli v tem duščem ozračju? Glejte, zadušiti me hoče...

Blodim po gozdu. Kaj je nemir v vaših vrhovih, košati hrastje, proti nemiru v mojem srcu in viharju v moji glavi?

Begam po gozdu, ko da mi gori pod nogami. Butnem z glavo ob deblo, da mi zamigotajo zvezde pred očmi. Zgrabim se za čelo in obstanem.

Kje sem? Solnce je že davno zašlo. Hladen mrak me stresa. Zablodil sem. Zgrešil sem smer. Nikjer ne vidim nobene steze. Ni zvezde na nebu, ki bi mi pokazala pot.

Izmučen se sesedem ob debeli bukvi. Ječal bi, stokal bi, tulil bi v gluhi, neprodorni mrak in nemirno lesovje...

Ni glasu iz suhega grla. Med prsti me skeli nekaj vročega... Ko da pada žerjavica iz mojih oči...

Sreča, da je temno in sem zablodil v gozdne globine. Me vsaj nihče ne vidi in nihče ne izve...

11.

Čudo, čudovito čudo: Kvarte leže na mizi, gospodje jih puste pri miru. Le gospod s ščipalnikom jih včasih nehote zgrabi, ko da jih hoče mešati in razdeliti. Pa ga karajoče pogleda hladen pogled gospoda z zlatimi naočniki. Kdo bo danes mislil na kvarte? Danes... Pomislite, sodnik... o, tiha voda!

»Če se bo sedaj razdrlo s tisto Nado?« vpraša gospod s ščipalnikom. Ko da hoče popraviti napako, da je danes — pomislite, danes — posegel po kvartah.

»Da še vprašuješ!« se čudi gospod z bradavico na nosu.

Vsi se ozrejo nanj. Ali veš kaj gotovega o tem? Govori, pobratime! Zini, reci!

Noče povedati gospod z bradavico na nosu. Pa mu vsi berejo z obraza, da ve nekaj več ko drugi. Kaj nas mučiš, pobratim z bradavico na nosu?

»Kdor visoko in po svoje leti, nizko pade,« poudari gospod s košatimi brki.

Keramična šola Fr. Kralja, svečnik

»To je bil res visok polet! Ko da je kaka kraljična!« se obregne ob gospoda s košatimi brki gospod z zlatimi naočniki.

»Več ko Marica je pa le! In več dote ko Marica bo tudi imela...« se brani gospod s košatimi brki.

»Si vprašal Marico, koliko bo imela?«

»Vprašaj jo sam, če si radoveden. Jaz nisem! Le v pogovoru se mi je zareklo.«

Gospod z zlatimi naočniki se nemirno presede na stolu. »Prekesno je zdaj povpraševati po doti. Prej naj bi vse to premislil in preudaril.«

Vsi pogledajo gospoda z zlatimi naočniki. Da vzame sodnik Marico? Marico? Pobratime, govori! Kaj veš o tem? Si kje kaj slišal? Zini!

Pije, počasi in preudarno pije gospod z zlatimi naočniki in molči.

Kaj skrivate, gospodje, ki kaj več veste? Natararica, kaj vlečeš na ušesa? Vina, da se razvežejo jeziki!

»Da bi jo vzel? Marico...?« Gospod s ščipalnikom govori počasi, ko da sam ne verjame misli, ki jo je izgovoril.